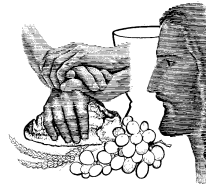

5. Veľkonočná nedeľa – Jn 15, 1-8

Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník.

Evanjelista Ján nezachytáva Ježišove podobenstvá, ako to robia synoptici, avšak zachytáva Ježišove pripodobnenia a obrazy. Napríklad keď Ježiš hovorí: „Ja som pastier, ten krásny“, „Ja som svetlo sveta“, „Ja som chlieb života“ a dnes sme počuli ako použil obraz viniča: „Ja som vinič, ten pravý“.

Dnešný ak má vinica zmysel, tak hlavne ten ekonomický. Nebolo to avšak tak za Ježišových čias. Istotne boli veľkí vlastníci pôdy, ktorí mali svoje vinice, ale každá rodina mala vedľa svojho domu vinič a keďže vinič je veľmi dlhoveká rastlina, ktorá môže žiť aj storočia tak teda tento vinič si často pamätal predkov, stávala sa členom rodiny. Vznikal k nemu aj emotívny vzťah, pretože vinič vždy dával chutné hrozno, ktoré robilo rodinu šťastnou. Navyše vetvy a listy tvoria pergolu a preto sa zrodili príslovia, ktoré sa v Biblii vyskytujú viac krát, aby označili čas prosperity, priateľstva, pokoja, radosti: čas, v ktorom sedíte pod svojím vlastným viničom a pod vlastným figovníkom. Práve v tejto súvislosti používa obraz viniča aj Ježiš. Sám sa predstavuje ako vinič: „*ten skutočný*“. Tento dodatok je trochu znepokojujúci, pretože keď hovorí, že on je skutočný, prvý vinič, tak naráža na to, že je aj iný vinič, o ktorom sa domnievalo, že je pravý avšak takým nebol. O ako viniči hovoril?

Vinič spolu s figovníkom je jedným zo symbolov obyvateľov Izraela. Prečo Izrael používal obraz viniča? Pretože vinič dáva vynikajúce strapce hrozna a potom z hrozna pochádza víno, ktoré je symbolom radosti, oslavy. Izrael bol presvedčený, že on je viničom, ktorý ponúka Pánovi to, čo ho robí šťastným, čo má rád, čo ho privádza k sláveniu a radosti. Dodajme, že vinič je v Biblii tiež obrazom nevesty, ktorá ponúka svojmu manželovi potešenie zo svojej lásky. Žalm 128: „*Tvoja manželka je ako plodonosný vinič vnútri tvojho domu.*“ Izrael bol presvedčený o tom, že on je týmto viničom, touto vernou nevestou pre Pána, ktorá je vždy pripravená naplniť Pána radosťou. V skutočnosti obetoval strapce, ktoré sám produkoval: obety, zápalné obety, kadidlo, modlitby, piesne a hudbu – to všetko privádzali až k dokonalosti. V čom bol teda problém?

Problém bol v tom, že Boha tieto „plody“ nijako nezaujímal. Bolo to pre neho len lístie! Ústami proroka Ozeáša Boh povedal: „*Chcem skutky lásky, nie obety*“ Je to ohlásene falošnosti tohto viniča, čo hovorili aj ostatní proroci, napr. v slávnej piesni o vinici proroka Izaiáša. Tento mladý prorok má dvadsať rokov a chce odsúdiť náboženskú faloš. Urobil to už na začiatku svojej knihy, ale potom to urobí opäť pomocou piesne, ktorú sám zloží a ktorú pravdepodobne potom spieva v sprievode citary pre svojich priateľov v uličkách Jeruzalema. Túto pieseň počuli a spievať mnohí a tí, ktorým sa páčila, tak potom pochopili aj jej provokatívne posolstvo. Pieseň bola taká krásna, že sa zachovala v knihe proroka Izaiáša. Škoda len, že sa nám nezachovala aj melódia! Je to pieseň, v ktorej Izaiáš rozpráva milostný príbeh svojho priateľa, (ktorým je jednoznačne Boh) voči svojej vinici, (ktorou je jeho

nevesta Izrael). A ktokoľvek kto počul túto pieseň, rozumie: tento priateľ je Boh, ktorý „stratil hlavu“ pre svoju nevestu, ktorú symbolizuje vinica. Naplňal ju svojou starostlivosťou, pozornosťou, ale táto vinica mu stále plodila iba nejedlé hrozno; táto nevesta bola neverná. Hľa falošný vinič: Izrael, ktorý sklamal očakávania svojho ženícha – Pána. Pieseň Izaiáša hovorí, že Pán očakával spravodlivosť, namiesto toho videl krviprelievanie, očakával spravodlivosť a počul volanie utláčaných ľudí. Také isté sú aj obvinenia, ktoré Pán adresuje Izraelu ústami Jeremiáša: „*Sadil som ťa ako jemný vinič vyrobený výlučne z pravých viničov. Prečo ste sa zmenili na zdegenerované konáre a stala sa z nich divá vinica?*“ Keď Ježiš hovorí: „*Ja som vinič: ten pravý*“, každý pochopí narážku, ktorú urobil: Izrael sklamal svojho Pána. A teraz Ježiš spresňuje, kto je majiteľom tejto vinice a kto je za ňu zodpovedný: je to Otec. To on je vinohradník. Je to on, kto veril v túto vinicu a vsadil na ňu všetko. Ak neprináša ovocie, je to zlyhanie aj pre neho. Teraz si vypočujme, čo robí otec, vinohradník s týmto viničom:

On každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie prináša, čistí, aby prinášala viac ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal.

Iba v niekoľkých veršoch ktoré odznievajú v dnešnej evanjeliovkej pasáži počujeme až sedemkrát, ako Ježiš opakuje výraz „prinášať ovocie“. Ak vinič neprodukuje hrozno, nie je na nič. Prorok Ezechiel to veľmi dobre hovorí v kapitole 15: *Akú prednosť má drevo viniča medzi všetkými stromami? Či vezmú snád' drevo viniča, aby z neho vyrezali náradie? Či vezmú z neho kolík, aby naň navešali rozličné nádoby? Nie! Drevo viniča - ak neprodukuje hrozno tak je vyhodené do ohňa pretože už nie je užitočné na nič iné.* (porov. Ez 15, 2-5)

Orech, ak neprodukuje orechy, tak môže byť spracovaný pretože z jeho deva sa vyrábajú stoly, skrinky, dvere. Avšak pri viniči je to iba ovocie, ktoré je jediným kritériom rozlíšenia medzi falošným a pravým viničom. A to isté platí pre Izrael, ako aj pre spoločenstvo Kristových učeníkov. Proroci, ako sme už počuli Ozeáša, Izaiáša, Jeremiáša - neodsudzovali ľud Izraela, ale odsúdili určitú náboženskú prax spočívajúcu v konaní iba navonok, čo následne neprináša plody, ktoré sa páčia Pánovi. Teda rovnako človek môže byť Kristovým učeníkom iba slovami. To hovorí aj Ježiš v evanjeliu: „*nie každý, kto hovorí, Pane, Pane, vstupuje do Božieho kráľovstva, ale každý, kto koná vôľu Otca*“. Preto taktiež Ján vo svojom prvom liste píše: „*milovaní, nemilujme len slovami, s jazykom, ale skutkami a pravdou, prinášajte ovocie*“.

Položme si teda otázku, aké je toto ovocie, ktoré očakáva Nebeský Otec? Spomeňte si na symbolický význam, ktorý má v Biblii hrozno a víno: radosť, oslava. Toto je jediné ovocie, ktoré Nebeský Otec očakáva od viniča. Svet ktorý Otec chce, je ten v ktorom budú všetky jeho deti šťastné: nechce iné ovocie ako radosť svojich detí. A čo robí vinohradník, aby vinič prinášal takého ovocie? Úplne nový svet, kde zmizne bolesť, nedostatok života. Ježiš hovorí, že vinohradník vykonáva dve činnosti: Prvou je to, že ak niektorá ratolesť neprináša ovocie, odstráni ju. Ak výhonok prináša ovocie, potom ju prerezáva, pretože chcete, aby priniesla ešte viac ovocia. Toto sú dve aktivity, ktoré vinohradníci vykonávali v dvoch rôznych ročných obdobiach. Počas zimy vinohradník odstraňoval zbytočné výhonky a potom v auguste odstraňoval tie najslabšie výhonky, aby tak uprednostnil tie najlepšie s cieľom mať ešte viac hrozna.

Začnime s prvou činnosťou Nebeského Otca. Odstráni vetvy, ktoré neprinášajú ovocie, lebo sú zbytočné. Najbezprostrednejším výkladom ktorý sa ponúka je: hrozba pred odrezaním tých konárov, ktoré sú mŕtve, neproduktívne a teda sú to tí kresťania, ktorí sa nazývajú kresťanmi, pretože sa vyskytujú v zozname pokrstených, ale potom neprinášajú toto ovocie - Nebeský Otec ich odstrihne a hodí do ohňa. Zanechajme ale takýto zavádzajúci výklad, ktorý je v rozpore so záľubou Nebeského Otca pre ti najslabšie vetvičky. Každý človek je živený miazgou, ktorou je Kristov Duch; nielen tí, ktorí patria do cirkevnej inštitúcie, ale aj každý človek. A každá vetvička prináša aspoň trochu ovocia a teda Nebeský Otec nikoho nevyhadzuje, nikoho nehádza do ohňa.

Čo potom hovorí Ježiš? Obraz je určený kresťanom, ktorí boli v krste vložení do Krista ako vetvy viniča. Ježiš hovorí: nestačí byť vložení do tohto spoločenstva len podľa mena, zvonka. Musíme nechať prúdiť lymfu, tj. Kristovho Ducha, toho, ktorý jeho samého priviedol, aby sa celý dal z lásky, pretože tento Duch mohol byť blokovaný až tak, že sa nedostane k tým konárikom a ak sa lymfa niekde zablokuje, tak tieto vetvičky už nikdy nebudú nič produkovať. Nejde teda o hrozbu, ale o varovanie pred nebezpečenstvom ktoré hrozí ak sa nenechá pôsobiť Kristov Duch. A toto sa deje a môže stať každému človeku. Aj kresťanovi. V tomto prípade - hovorí Ježiš - je ratolesť suchá, neprodukuje radosť zo života, ale bolesť. Teda čas, keď ratolesť nie je oživovaná Kristovou lymfou, je premrhaný čas života, je to spálený čas, po ktorom nezostane žiadna stopa. Toto je varovanie - zablokovanie sa pred Kristovým Duchom.

Druhá činnosť Nebeského Otca, pri ktorej venuje všetku svoju starostlivosť je, aby ratolesti prinášali čo najviac ovocia. To jeho druhý zásah, predstavovaný orezávaním vetvičiek a to aj tých, ktoré sú dobré a plodia ovocie. Mohli by sme uviesť veľa príkladov v živote každého človeka, v ktorých bola zablokovaná miazga Ducha. Spomeňme si na množstvo okamihov, v ktorých stratíme množstvo času márnosťami a malichernosťami, pominuteľnými vecami. Zamyslime sa nad tým, koľko mladých ľudí a toľko tínedžerov premrhávajú čas na sociálnych sieťach. Musíme orezávať, nechať, aby nás Nebeský Otec pripravil o tieto chvíle v ktorých vlastne skutočne len strácame život. Zamyslime sa, koľko je takých okamihov, v ktorých sa nechávame viesť ľahostajnosťou, lenivosťou, nedostatkom túžby byť k dispozícii, keď niekto potrebuje pomoc. Myslíme na rezy, ktoré potrebujú tí, ktorí žijú dvojakým životom zloženým z kompromisov. Myslíme tiež na rezy ktoré potrebujeme keď sme naviazaní na veci, zvlášť ak nevidíme nič iné ako tovar, a preto zabúdame na tých, ktorí naozaj niečo potrebujú. Títo ľudia tiež robia veľa krásnych vecí, ale je potrebné ich očistiť a práve Otec robí tieto rezy.

Teraz sa pýtame sami seba, ako Nebeský Otec robí tieto prerezávky, ktoré všetci tak potrebujeme. Ježiš nám v prvom rade hovorí, že Nebeský Otec orezáva svojím slovom: „*ste čistí vďaka slovu, ktoré som vám oznámil*“. Je to slovo evanjelia, ktoré „*je ostrejšie ako dvojsečný meč*“, píše sa v liste Hebrejom. Toto slovo „*peniká až po rozdelenie duše a ducha, kĺbov drene, podrobne skúma pocity, myšlienky srdca*“.

Neexistuje pred Ním žiadny temný kútik nášho života, žiadny tajný kút srdca, ktorý by mohol uniknúť z tohto svetla slova evanjelia. Slovo evanjelia osvetľuje všetky oblasti nášho života, v ktorých blokujeme miazgu Ducha Kristovho, nenecháme pôsobiť tohto Ducha, ktorý by nás chcel viesť k láske a k zdieľaniu života, tak aby bol šťastný a prinášal radosť bratom. Jeho

slovo orezáva všetky suché vetvy, ktoré je potrebné vylúčiť z nášho života, všetky zbytočné listy, ktoré zaberajú miesto, čím iba berú slnečné lúče pre tie vetvy, ktoré sú naopak produktívne. Je to jasné: prerezávanie vždy zahŕňa aj bolestivý aspekt a je potrebné ho brať do úvahy. Všetci žiaľime, keď isté konanie, ktoré sme mali radi bolo zrazu odrezané. Ale, kniha Jób dobre hovorí: „*Božia ruka zraní, aby sa uzdravilo to, čo bolo choré*“.

Zamyslime sa preto tiež nad niektorými našimi náboženskými prejavmi, určitými zvykmi, ktoré praktizujeme možno len preto, lebo nás upokojujú a udržujú v ilúzii toho, že pred Bohom je všetko v poriadku. Slovo evanjelia osvetľuje toto náboženské správanie veľmi dobre a hovorí nám: „*Urob ďalší krok v ktorom nastáva prinášanie ovocia lásky*“ - to je to jediné, čo zaujíma Nebeského Otca. Ježiš povedal počas poslednej večere: „*Vy ste čistí vďaka slovu, ktoré som vám povedal, ale nie všetci*“. Hľa, aj tu je niekto, kto navonok patril do spoločenstva učeníkov, ale nenechal sa orezávať – z čoho? Bol Judáš, ktorý sa nenechal odrezať zo svojich snov, ktoré mal rád, snov o veľkosti, zo svojich náboženských tradícií, od ktorých ho ani Ježiš nevedel odtrhnúť. Vydal preto svojho Učiteľa vtedajšej náboženskej autorite. Je to príklad človeka, ktorý sa nenechal orezávať slovom evanjelia. Ale Nebeský Otec nás prerezáva nielen slovom; ale aj prostredníctvom svojich anjelov, ktorých kladie po našom boku: sú to naši bratia, ktorí v nás vidia veľmi dobre, ktoré vetvy sa majú odstrihnúť, pretože sú znepokojujúce. Vidíme to často veľmi dobre na iných, keď niečo nefunguje, keď to nie je Duch lež egoizmus. Je to Zlý, kvôli ktorému všetko obracajú na seba, vo svoj vlastný prospech, potom sa neprináša ovocie. Preto anjeli ukazujú na vetvy, ktoré sa majú ostrihať. Sú to tí, ktorých Nebeský Otec používa na očistenie nášho života.

Ale Nebeský Otec používa aj náš vlastný život, aby nás očistil od našich modiel. Mnohokrát keď roky pribúdajú, keď sila opadne, tak až potom si uvedomíme, ako sa nám naše modly rozpadajú. Niekedy to boli pekné veci, ale keď sme do týchto modiel vložili všetku nádej, všetok zmysel života, tak sme iba ich otrokmi. Namiesto toho sme prostredníctvom toho, čo sa deje v našom živote, pozvaní, aby sme nahliadli za konečný, zmysel našej existencie.

Existuje ešte ďalší spôsob, ako Nebeský Otec orezáva vinič. Je to prostredníctvom kritiky, niekedy drsnej, bodavej, že dnes sú z rôznych častí sekulárneho sveta adresované našej kresťanskej komunite a nemôžeme ich príliš ľahko zlikvidovať tým, že ich označíme ako nenávistné prejavy predpojatých ľudí ktorých netreba brať do úvahy. Nie! Mohli by to byť veľmi pravdivé slová, môžu to byť pravdivé narážky na náš život, ktorý je skutočne niekedy len málo evanjeliový. Aj prostredníctvom nich Nebeský Otec si môže poslúžiť na orezanie viniča, aby tak v budúcnosti zabezpečil viac ovocia.

A teraz Ježiš objasňuje obraz viniča ratolestí ešte ďalším slovesom, ktoré sa v Jánovom evanjeliu opakuje 40-krát: Je to teda dôležité sloveso, pričom sedemkrát sa opakuje práve v týchto niekoľkých veršoch dnešného evanjelia: je to sloveso *zostať, zotrvať*. Chceme lepšie pochopiť jeho význam. Najskôr však počúvajme:

Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria. Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo

chcete, a splní sa vám to. Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi.“

„Zostaňte vo mne a ja vo vás “. Čo znamená toto sloveso zostať, ktoré sa vyskytuje už na začiatku evanjelia podľa Jána? Keď Krstiteľ ukazuje dvom zo svojich učeníkov na Ježiša ako na baránka, títo idú za ním a on sa otočí a spýta sa ich „Čo hľadáte?“ Oni odpovedajú: „*Kde zostávaš? A videli, kde zostávala a ostali u neho toho dňa.*“ Ježiš prišiel do Kafarnauma, ale tam nemal svoj domov – to čo chce evanjelista povedať je iný zmysel slovesa zostať, alebo prebývať. Ježiš je mimoriadny človek. Učeníci si to všimli a preto sa ho pýtajú: „*Kde zostávaš - prebývaš?*“, alebo inak: „*Aký je „tvoj svet“?* Uvedme niekoľko príkladov, ktoré nám pomôžu pochopiť význam tohto „prebývania“, toho, že Ježiš „*prebýva v nás a my v Kristovi*“. Zoberme si príklad zamilovaných: keď je niekto zamilovaný, nosí vždy v sebe milovaného. Nosí ho vo svojom srdci, nepretržite na neho myslí v každej situácii. Hlavom je stále tam, kde jeho milovaný. Ak študuje a zrazu zazvoní telefón pomyslí si hneď: „*...možno mi volá osoba, ktorú milujem.*“ Hľa, ako ten človek ktorého miluje v ňom prebýva: všetko mu túto osobu pripomína, pretože ho má vo svojom vnútri, žije v ňom, nosí si ho vždy so sebou. To povedal aj *Malý princ*: „*ak vidíš farbu pšenice, budeš si ma pamätať, pretože moje vlasy majú tú istú farbu*“. Pre toho, kto je zamilovaný, tak mu všetko pripomína jeho milovaného. Preto Ježiš hovorí: „*Zostaňte, prebývajte vo mne a ja vo vás.*“ Akákoľvek vec nás musí volať k nemu - ak sme v ňom skutočne dôverne zjednotení tak ako vetvy viniča s jeho kmeňom.

Iný príklad: Izraeliti sa nepretržite sťažovali počas prechodu púšťou a protestovali. Bolo im ľúto za hrncami ktoré mali v Egypte a snívali o jedle. Ale pritom nie je pravda, že by tam vtedy mali dosť mäsa! Rabíni tvrdili, že pre Boha bolo jednoduchšie vziať svoj ľud z Egypta a suchou nohou previesť cez Červené more, ako vziať Egypt zo srdca jeho ľudu. Ten zostal v ňom ešte dlho. Egypt stále prebýval v srdci Izraelitov, táto myšlienka ho vždy sprevádzala. Rovnaká situácia sa bude opakovať aj pre Izraelitov v Babylone. Pán bude môcť tento ľud vyslobodiť z Babylonu, ale Babylon stále zostane v jeho srdci.

Hľa význam zotrvania, prebývania ... aj my máme túto skúsenosť: keď priateľ, ktorý poznačil náš život, poznačil ho veľmi hlboko. Možno preto, že pri stretnutí s ním nás prinútil pochopiť pravý zmysel nášho života, alebo nás vytiahol z nebezpečenstva, táto osoba v nás zostáva, prebýva. Alebo vdovy niekedy počujeme hovoriť: „*Už ubehlo toľko rokov, ale môj manžel vo mne vždy zostáva*“. Nezostáva len spomienka, alebo ľútosť, ale aj celý príbeh lásky, ktorý poznačil ich život a čas nemôže nikdy vymazať: To znamená prebývať, zotrvať, ostať! Nejde teda o obývanie hmotného priestoru, ale o hlboký vzťah o dôvernú komunikáciu myšlienok, emócií, snov, rozhodnutí. Vychádzajúc z týchto afektívnych skúseností, zostať v Ježišovi, zostať v živote, znamená zostať v jeho svete, zostať v jeho spôsobe myslenia, lásky, konania. Celé toto zmyšľanie, tieto voľby Krista sa stávajú mojimi, to znamená, že Kristus je tak hlboko zakorenený v mojom srdci, že nemôžem urobiť nič bez toho, aby som s ním súhlasil.

To je to, čo hovorí Pavol s takým nadšením, že vo svojich listoch to opakuje až 164-krát: „byť v Kristovi“, byť neustále zapojený do jeho osoby. V druhom liste Korintčanom v piatej kapitole hovorí: „*Ak je niekto v Kristovi, naštepený do tohto viniča, je novým stvorením; staré sa pominulo a vzniklo nové.*“ Alebo v liste Galaťanom: „*To už nie som ja ten, kto žije, ale je to*

Kristus, ktorý žije vo mne“; žijú v symbióze v harmónii, jeden žije v druhom. Hľa to znamená zotrvať, ostať, prebývať. Ak nezostaneme v ňom, náš život neprináša ovocie. Opäť v liste Galaťanom: „Keď ste boli pokrstení v Kristovi, obliekli ste si Krista, odložili ste starého človeka, odložili ste jeho činy a obliekli ste nového človeka.“

Takže sa môžeme pýtať, kde bývam ja? Kde umiestnim zmysel svojho života? Koho a čo mám vo svojom srdci? Kto sa mi vždy pripomína? Čo rozhoduje o všetkých mojich rozhodnutiach? Takto môžem aj ja spoznať, kde ostávam a kto žije vo mne. Ježiš naďalej hovorí: „Ja som vinič a vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia “. Bez lymfy, ktorou je Kristov Duch, ktorý ho viedol k bezpodmienečnej láske – dokonca aj k nepriateľom, bez tohto Ducha, teda odrezaný od tohto Ducha, je náš život iba jednoducho biologický. A aké sú plody, ktorý lymfa Ducha prináša? Pavol nám o nich veľmi dobre hovorí v liste Galaťanom v piatej kapitole: „*ovocím ducha je ako prvé - agapé, láska*“. Tento termín, ktorý sa používa - agape - definuje lásku, ktorá je podpísaná Kristom. Je to tá bezpodmienečná láska, ktorá hľadá radosť druhého - bodka. Nemyslí na seba - to je agapé: je to prvé ovocie ducha, bezpodmienečná láska, dokonca aj pre tých, kto mi ublížil. Potom je radosť, potom pokoj, trpezlivosť, vedieť sa prispôbiť potrebám brata v každej životnej situácii, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. Toto je ovocie lymfy, ktorá je Kristovým Duchom prebývajúcim v nás.

Na druhej strane, ak niekto nezostáva vo mne - hovorí Ježiš - je ako vetva, ktorá vysychá. Napomenutie je prísne: nie sú vyhnaní ľudia, ale akákoľvek činnosť, ktorá sa robí oddelená od Kristovho Ducha, ak nemá napojenie na zdroj života, tak je plevou a preto je spálená. To je aj obraz, ktorý používa aj Ján Krstiteľ keď hovorí: „*Ten, čo príde za mnou, má v ruke veľačku, pozbiera dobré zrno, ale plevy zmietne a hodí do ohňa.*“ Časť nášho života, ktorá nie je pohnutá Duchom, to je tá čisto biologická, avšak z nej nič neostáva, pretože jediná časť nášho života, ktorá zostáva, je tá, ktorá je pohnutá Duchom, tá, ktorá produkuje bezpodmienečnú lásku.

Ak zostanete vo mne a moje slová zostanú vo vás, čokoľvek budete chcieť o čokoľvek požiadajte, stane sa. Túžby tých, ktorí sú vložené do kmeňa pravého viniča a v ktorých koluje Kristova lymfa, tak ich túžby sú v Duchu, a preto túžbou nebude dominovať, ale slúžiť im, ale rozdávať radosť bratovi. Tieto želania sa splnia, pretože Duch Vám dá silu uskutočniť takúto lásku. V tom je oslávený môj Otec, že prinášate veľa ovocia a stávate sa pre mňa učeníkmi. Vinič neprináša ovocie pre seba, prináša ovocie, aby sa z neho niekto mohol tešiť, a preto Kristov učeník neprodukuje lásku, aby bol spokojný so svojou morálnou dokonalosťou a taktiež nie aby získal odmenu v nebi, nie! Prináša ovocie, pretože sa teší z toho, že vidí niekoho, kto je šťastný. Je šťastný preto, že sa cez neho prejavila Božia láska. Je šťastný preto, lebo vidí ako sa rodí aj jeho prispením kúsok sveta, kde je radosť, to je jediné ovocie, ktoré očakáva Nebeský Otec.

Zdroj: Fernando Armellini Pasqua 5a Domenica di Pasqua anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=Sq0nvXFgHoQ>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>